

Sygn. akt II CSK 421/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa G. R.

przeciwko O. W.

o ustalenie nieważności umowy, nakazanie zwrotnego przeniesienia

własności nieruchomości ewentualnie o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 lutego 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 4 lutego 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ograniczony tymi przesłankami dostęp do Sądu Najwyższego wiąże się z charakterem skargi kasacyjnej jako środka nadzwyczajnego środka prawnego zmierzającego do podważenia prawomocnego już orzeczenia i tylko w sytuacji, gdy zachodzi potrzeba uzyskania wypowiedzi Sądu Najwyższego z uwagi na jego funkcje ustrojowe, a więc sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych.

Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego, kwestionującej zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji w części dotyczącej kwoty 158.470 zł, przez oddalenie powództwa o jej zapłatę, powódka jak przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. to jest istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i potrzebę wykładni art. 415 k.c. Wskazała, że „istnieje konieczność ustalenia w oparciu, o jakie kryteria należy zbudować definicję winy i szkody oraz w jaki sposób ustalić jej zakres....” oraz tę samą wątpliwość podniosła w odniesieniu do żądania wykładni art. 415 k.c.

Obszerne zagadnienie, którego istotę przytoczono wyżej, nie stanowi zagadnienia prawnego w rozumieniu powołanego przepisu. Pojęcia winy, szkody i sposobu ustalania szkody na gruncie deliktowej odpowiedzialności odszkodowawczej był przedmiotem wielokrotnych wypowiedzi Sądu Najwyższego i doczekały się wyjątkowo wyczerpujących wypowiedzi w nauce prawa. Nie ma potrzeby wypowiedzania się przez Sąd Najwyższy po raz kolejny w przedmiocie, który jako zagadnienie nie nasuwa wątpliwości. Ponadto formuła pytania, podobnie

zresztą jak i twierdzenie o potrzebie wykładni art. 415 k.c. zmierzają do uzyskania odpowiedzi o sposób rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, co przeczy idei zagadnienia prawnego jako zagadnienia abstrakcyjnego, którego rozstrzygnięcie wpływa na rozwój nauki prawa i kształtuje orzecznictwo sądów powszechnych.

Tak więc, wobec niestwierdzenia wystąpienia powołanych przez skarżącą przesłanek do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § oraz na podstawie § 6 pkt 6 oraz § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461).